

Παρουσίαση

Καλλιτεχνικού Προγράμματος

Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου 2026

Ένας πρώτος χαιρετισμός - Ένα μέρος από ένα Όλον

Με τη σημερινή ανακοίνωση, το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου παρουσιάζει την πρώτη έκδοση της σειράς:

Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, καλλιτεχνικό πρόγραμμα – 1η ενότητα:

Καλοκαίρι 2026

Επειδή το πλήρες πρόγραμμα στο Αρχαίο Θέατρο αναπτύσσεται εξ ολοκλήρου μέσα και από τις τρεις σε διαδοχή εκδόσεις του (2026 / 2027 / 2028) – οι οποίες και ορίζουν μαζί μια ολότητα – εδώ, έχουμε την ευκαιρία να έρθουμε σε επαφή με την πρώτη εκδοχή του.

Κάθε έκδοση είναι αυθύπαρκτη, λειτουργεί αυτόνομα ως ενότητα, ενώ ταυτόχρονα επαναπροσδιορίζεται από τη διαδοχή, τη διάδραση και την πληρότητα των υπολοίπων.

Στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου παρουσιάζονται σύγχρονες δραματοουργίες και νέες, πολύπτυχες προσεγγίσεις του Αρχαίου Δράματος, με σκοπό τη γονιμοποίησή του μέσα από τη συνάντηση με άλλες παραστατικές μορφές και τέχνες, ενισχύοντας τη διαχρονική του ουσία στο ταραγμένο παρόν και τη δυναμική του στη διεθνή σκηνή.

Στην Επίδαυρο, ένα **πεδίο συνάντησης**, το κοινό θα έχει την ευκαιρία να έρθει σε επαφή με ιδιαίτερες αναγνώσεις Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών, σε γνωστά αλλά και ορισμένα σπανίως παρουσιαζόμενα έργα. Διαφορετικά πεδία των παραστατικών τεχνών – όπως το θέατρο, ο χορός και η όπερα – συνυφαίνουν το φετινό πρόγραμμα, με στόχο την ανάδειξη της διαχρονικής αξίας και της δυναμικής της αρχαίας δραματοουργίας.

Το φετινό πρόγραμμα της Επιδαύρου περιλαμβάνει και πλαισιώνεται από κάποιες επιπλέον δράσεις, τις οποίες θα έχουμε τη χαρά να σας παρουσιάσουμε σε μεταγενέστερο χρόνο.

Σας ευχαριστώ,

MM

**ΟΠΕΡΑ
ΝΕΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ**

20 Ιουνίου

Εθνική Λυρική Σκηνή

Μήδεια

του Λουίτζι Κερουμπίνι

Η Εθνική Λυρική Σκηνή αναβιώνει στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου την όπερα *Μήδεια* του Λουίτζι Κερουμπίνι **για μία μοναδική παράσταση** στις 20 Ιουνίου 2026, εξήντα πέντε χρόνια μετά τη θρυλική παραγωγή του 1961 με τη Μαρία Κάλλας στον ομώνυμο ρόλο, σε σκηνοθεσία Αλέξη Μινωτή, σκηνικά και κοστούμια Γιάννη Τσαρούχη και χορογραφία Μαρίας Χορς.

Στο πλαίσιο του θεματικού της άξονα για την καλλιτεχνική περίοδο 2025/26, ο οποίος εξερευνά την έννοια «της όπερας του μέλλοντος μέσα από τη μήτρα του παρελθόντος», η Εθνική Λυρική Σκηνή επιλέγει να αναβιώσει τη *Μήδεια* του 1961 με τα υλικά τού σήμερα. Μέσα από τα βιβλία σκηνοθεσίας του Μινωτή, τα σχέδια του Τσαρούχη, καθώς και το πλούσιο φωτογραφικό υλικό που σώζεται από τις θρυλικές παραστάσεις της Κάλλας στην Επίδαυρο, επιχειρείται μια ανασύνθεση της παράστασης, όπως την εμπνεύστηκαν και την παρουσίασαν οι μυθικοί εκείνοι καλλιτέχνες που σφράγισαν τον ελληνικό πολιτισμό.

Μετά το κλείσιμο του Ωδείου Ηρώδου Αττικού για εργασίες αναστήλωσης, η ΕΛΣ συνεχίζει τη μεγάλη παράδοση των καλοκαιρινών παραγωγών όπερας, αυτήν τη φορά στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, σχεδόν επτά δεκαετίες μετά την τελευταία φορά που παρουσίασε παραγωγή όπερας εκεί και για πρώτη φορά στον 21ο αιώνα.

Μετά τον εμπλουτισμό του Ιστορικού Αρχείου της ΕΛΣ με νέες συλλογές, φωτογραφικά αρχεία και σπάνια ντοκουμέντα, με μεγάλο αριθμό των κοστούμιών του Τσαρούχη να έχουν αποκατασταθεί από το Ενδυματολογικό Τμήμα της ΕΛΣ και με δεδομένη τη συνεργασία με το ΜΙΕΤ/ΕΛΙΑ και το Αρχείο Μινωτή – Παξινού, ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής της ΕΛΣ Γιώργος Κουμεντάκης στελεχώνει μια νέα δημιουργική ομάδα, αποτελούμενη από τους Παναγή Παγουλάτο (σκηνοθεσία), Λίλη Πεζανού (σκηνικά), Τότα Πρίτσα (κοστούμια) και

Χρήστο Τζιόγκα (φωτισμοί), η οποία, μέσα από ενδελεχή έρευνα των υπαρχόντων ντοκουμέντων, ανασυνθέτει την παραγωγή, προσφέροντας στο σημερινό κοινό μια σπάνια ευκαιρία να γνωρίσει ένα εμβληματικό ορόσημο του ελληνικού πολιτισμού.

Τον ρόλο του τίτλου ερμηνεύει η σπουδαία Ιταλίδα δραματική υψίφωνος Άννα Πιρότσι, ενώ στο πλάι της εμφανίζονται ο Ζαν-Φρανσουά Μπορράς ως Ιάσων, ο Τάσης Χριστογιαννόπουλος στον ρόλο του Κρέοντα, η Αλίσσα Κολόσοβα ως Νέρις και η Δανάη Κοντόρα στον ρόλο της Γλαύκης.

Ιστορική παράσταση του 1961

Σκηνοθεσία **Αλέξης Μινωτής** • Σκηνικά – Κοστούμια **Γιάννης Τσαρούχης** • Χορογραφία **Μαρία Χορς**

Ανασύνθεση της ιστορικής παράστασης του 1961 από τους:

Καλλιτεχνική διεύθυνση **Γιώργος Κουμεντάκης** • Μουσική διεύθυνση **θ.α.** • Σκηνοθεσία **Παναγής Παγουλάτος** • Σκηνικά **Λίλη Πεζανού** • Κοστούμια **Τότα Πρίτσα** • Φωτισμοί **Χρήστος Τζιόγκας** • Διεύθυνση χορωδίας **Αγαθάγγελος Γεωργακάτος** • Ερμηνεύουν **Άννα Πιρότσι** *Μήδεια*, **Δανάη Κοντόρα** *Γλαύκη*, **Αλίσσα Κολόσοβα** *Νέρις*, **Ζαν-Φρανσουά Μποράς** *Ιάσων*, **Τάσης Χριστογιαννόπουλος** *Κρέων* • Με **Μονωδούς**, την **Ορχήστρα** και τη **Χορωδία** της **Εθνικής Λυρικής Σκηνής**

Η ΕΛΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Μέγας Δωρητής ΕΛΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS FOUNDATION
επίκεντρο ο άνθρωπος | humanity at the core

Μεγάλος Χορηγός

Δωρητής παράστασης **Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ)**

3 & 4 Ιουλίου

Χρήστος Θεοδωρίδης

Πέρσες

του Αισχύλου

*Αχ μια φορά πόσο μεγάλη και
γλυκειά ήταν στ' αλήθεια η ζωή μας.*

Αυτήν τη νύχτα, μια νύχτα βαθιά σαν χίλια χρόνια, κάπου στον κόσμο, εικοσιπέντε άνθρωποι περιμένουν τα νέα μιας βέβαιης καταστροφής. Οι φόβοι όλων επιβεβαιώνονται. Ανάμεσα στο μέγεθος του πένθους και την πράξη αντίδρασης που μοιάζει ανέφικτη, αισθάνονται μετέωροι και ανήμποροι. Αυτήν τη νύχτα, έξι άνθρωποι μπορούν μόνο να κλάψουν.

Με αφηγηματικό σημείο εκκίνησης την είδηση της καταστροφικής ήττας στη Σαλαμίνα, κεντρικός άξονας της ιστορίας είναι ο θρήνος –αδιαπραγμάτευτος, διαρκής, επαναλαμβανόμενος– για όσους χάθηκαν, για το ευτυχισμένο παρελθόν που απωλέσθηκε.

Στην πρώτη του κάθοδο στο αργολικό θέατρο, αυτός ο νεαρός σκηνοθέτης από τη Θεσσαλονίκη αναμετρείται με την αισχύλεια τραγωδία. Γραμμένη το 472 π.Χ., αποτελεί το αρχαιότερο σωζόμενο πλήρες έργο της αρχαίας ελληνικής δραματουργίας και, ταυτόχρονα, την παλαιότερη μεταγραφή γεγονότων της Ιστορίας σε θέατρο. Ο Χρήστος Θεοδωρίδης εργάζεται πάνω στο αντιπολεμικό έργο των *Περσών*, συνεχίζοντας έτσι τη νοητή πορεία που έχει σχηματίσει τα τελευταία χρόνια με έργα πολιτικά φορτισμένα και ιδιαίτερα επίκαιρα (*Σ' εσάς που με ακούτε*/Λούλα Αναγνωστάκη, *Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου*/Εντουάρ Λουί, *Συνέδριο για το Ιράν*/Ιβάν Βιριπάγεφ, κ.ά.).

Αποκλίνοντας από τη μυθική αφήγηση που κατά κανόνα κυριαρχεί στην τραγωδία, ο Αισχύλος, εδώ, συνθέτει το μοναδικό έργο του είδους «θέατρο-ντοκουμέντο» που απαντάται στο σώμα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας.

Αυτόπτης μάρτυρας και στρατιώτης των Αθηναίων στη Ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.), ο ίδιος δημιουργεί μια πρωτοφανή μορφή παραστατικού

«ρεπορτάζ» πολέμου μόλις οχτώ χρόνια μετά. Η Ιστορία ανεβαίνει πρώτη φορά στη σκηνή.

Σε αυτό το καλλιτεχνικό εγχείρημα συναντάμε στο επίκεντρο τον άνθρωπο και την απώλεια. Τα ονόματα ανθρώπων, για τα οποία με τόση εμμονή ρωτάει ο Χορός τον αγγελιοφόρο, δεν είναι μόνο περσικά, αλλά είναι ονόματα ανθρώπων που χάθηκαν και χάνονται κάθε λεπτό στο σήμερα. Εικοσιπέντε ηθοποιοί, που παραμένουν διαρκώς επί σκηνής, συνθέτουν έναν **Χορό-πρωταγωνιστή**, που με μόνα εργαλεία τον λόγο, την κίνηση και τη μουσική, εκφράζει το συλλογικό τραύμα μιας μουδιασμένης κοινωνίας.

Μετάφραση **Παναγιώτης Μουλλάς** • Σκηνοθεσία **Χρήστος Θεοδωρίδης** •
Δραματουργική επεξεργασία **Ιζαμπέλλα Κωνσταντινίδου, Χρήστος Θεοδωρίδης** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** •
Μουσική **The Boy** • Χορογραφία – Κίνηση **Ξένια Θεμελή** • Παραγωγή **Marossoulis Productions** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

*

10 & 11 Ιουλίου

Σύντομα θα ανακοινωθούν περισσότερα.

*

17 & 18 Ιουλίου

Εθνικό Θέατρο

Δημήτρης Καραντζάς

Άλκηστις

του Ευριπίδη

Μια σύγχρονη παραβολή με έντονο πολιτικό πρόσημο. Ένα έργο διφυές. Μια διαρκής αιώρηση ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο, στο παιχνίδι και τον εφιάλτη, στη συντριπτική τραγωδία και την απροσδόκητη κωμικότητα. Το Εθνικό Θέατρο παρουσιάζει στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, την *Άλκηστη* του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Καραντζά.

Ο Άδμητος θα σωθεί από τον θάνατο μόνο εάν κάποιος άλλος δεχτεί να πεθάνει στη θέση του. Η Άλκηστις, η σύζυγός του, προσφέρει τον εαυτό της ως αντάλλαγμα. Η θυσία της εκτυλίσσεται δημόσια, μπροστά στα μάτια των πολιτών, ως μια προδιαγεγραμμένη δολοφονία – μια πράξη που σήμερα διαβάζεται αναπόφευκτα ως γυναικοκτονία, νομιμοποιημένη από την κοινωνική και πολιτική τάξη.

Η *Άλκηστις* είναι το μοναδικό σωζόμενο έργο της αρχαίας τραγωδίας που φέρνει επί σκηνής όχι μόνο τον Θάνατο, αλλά και την Ανάσταση. Ωστόσο, το ερώτημα παραμένει ανοιχτό: τι σημαίνει επιστροφή στη ζωή όταν η θυσία έχει ήδη συντελεστεί; Τι σηματοδοτεί η εκκωφαντική σιωπή της Άλκηστης; Και ποιο είναι το τίμημα της σωτηρίας όταν βασίζεται στην αυτοθυσία του πιο αδύναμου; Η *Άλκηστις* ενορχηστρώνεται από τον Δημήτρη Καραντζά ως σκηνικό πείραμα, όπου η μουσική, ο ήχος, η κίνηση και η ακροβασία του θεατρικού ύφους συνυπάρχουν οργανικά, δημιουργώντας έναν κόσμο ρευστό, οριακό και διαρκώς μεταβαλλόμενο. Με μια σπουδαία ομάδα ηθοποιών και συντελεστών, η παράσταση γίνεται ένα σκηνικό επιχείρημα που δεν αφηγείται απλώς τον

μύθο, αλλά θέτει καίρια ερωτήματα για την εξουσία, το φύλο, τη θυσία και την ευθύνη της κοινωνίας απέναντι στον θάνατο της ομώνυμης –και όχι μόνο– ηρωίδας.

Απόδοση – Σκηνοθεσία **Δημήτρης Καραντζάς** • Σύμβουλος δραματουργίας **Γκέλυ Καλαμπάκα** • Σκηνικά **Κωνσταντίνος Σκουρλέτης** • Κοστούμια **Ιωάννα Τσάμη** • Μουσική **Παναγιώτης Μανουηλίδης** • Κίνηση **Τάσος Καραχάλιος** • Φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Παίζουν (αλφαβητικά) **Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης Φέρης, Δήμητρα Βλαγκοπούλου Υπηρέτρια, Γιώργος Ζυγούρης Ηρακλής, Ηρώ Μπέζου Αλκηστis, Γιάννης Νιάρρος Αδμητος, Κώστας Νικούλι Απόλλων, Αινείας Τσαμάτης Υπηρέτης, Θεοδώρα Τζήμου Θάνατος**

Ο Χορός θα ανακοινωθεί σύντομα.

Το **Εθνικό Θέατρο** επιχορηγείται
από το **Υπουργείο Πολιτισμού**.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

*

ΘΕΑΤΡΟ ΠΡΕΜΙΕΡΑ

24 & 25 Ιουλίου

Νίκος Καραθάνος

Ειρήνη

Μια επίσκεψη στο έργο του Αριστοφάνη

*Ποιος θα ζει το καλοκαίρι
Και ποιος αύριο;
Ούτε ο χρόνος δεν το ξέρει
Πόσο μάλλον το αστέρι
Το Επίδαυριο*

*Πέφτουνε ξανά τα Έθνη
Στα πατώματα
Τη γλυκειά πενιά μου άκου
Απ' την άκρη αυτού του λάκκου*

Με τα πτώματα

*Πες μια ευχή για την Ειρήνη
Μις Υφήλιος
Γιατί ο κάθε πόλεμός μου
Είμ' εγώ κι ο εαυτός μου
Ειν' Εμφύλιος*

Η Ειρήνη είναι η γιορτή ενός αγροτικού κόσμου που χάθηκε, ένα κωμικό, ακατανίκητο επιχείρημα, ένα πανηγύρι του λαϊκού ανθρώπου με υλικό τους ίδιους τους καπνούς του πολέμου, ένας αναμμένος μπερντές μέσα στη φρίκη. Ο Νίκος Καραθάνος, ο Φοίβος Δεληβοριάς και ο Άγγελος Τριανταφύλλου είναι οι βασικοί συνένοχοι μιας νέας παράστασης, μιας νέας διασκευής, μιας απάντησης στην τρέλα με την τρέλα.

Η πρωτότυπη κωμωδία του Αριστοφάνη διδάχθηκε για πρώτη φορά στα Μεγάλα Διονύσια του 421 π.Χ., όπου τιμήθηκε με το δεύτερο βραβείο. Γράφτηκε σε μια κρίσιμη ιστορική συγκυρία, λίγο πριν από τη Νικίειο Ειρήνη, ως έκφραση της ελπίδας για κατάπαυση των εχθροπραξιών, η οποία και ανέτειλε χάρη στον θάνατο των φιλοπόλεμων στρατηγών, του Αθηναίου Κλέωνα και του Σπαρτιάτη Βρασίδα, στη μάχη της Αμφίπολης. Η κωμωδία αντανakλά την έντονη κοινωνική κόπωση από τον Πελοποννησιακό Πόλεμο και πραγματεύεται με λυρική ευφράδεια και τον γνώριμο αριστοφανικό σαρκασμό την παράλογη εμμονή στον πόλεμο και τις καταστροφικές συνέπειές του στην καθημερινή ζωή, την εργασία και την ευτυχία των ανθρώπων. Ο Αριστοφάνης αντιπαραβάλλει τη βία και το κέρδος των πολεμοκάπηλων με τη γονιμότητα, τον έρωτα και τη συλλογική ευημερία που φέρνει η ειρήνη. Παρά τη φαινομενικά ουτοπική λύση, η κωμωδία δεν είναι αφελής, καθώς αναγνωρίζει τις αντιστάσεις, τα συμφέροντα και την αδράνεια που εμποδίζουν την αποκατάσταση της ειρήνης.

Η *Ειρήνη* κατέχει κομβική θέση στο συνολικό έργο του Αριστοφάνη ως η άκρως συμφιλίωτική και πλέον αισιόδοξη από τις πολιτικές του κωμωδίες. Παρά τον ισχυρό δεσμό της με την εποχή που τη γέννησε, παραμένει διαχρονική γιατί φωτίζει έναν μηχανισμό που επαναλαμβάνεται μέχρι σήμερα: τους πολέμους που παρατείνονται εις βάρος των πολλών και προς όφελος λίγων. Η επιμονή

του απλού ανθρώπου να διεκδικήσει την ειρήνη, ακόμα και ενάντια στη λογική της εξουσίας, καθιστά το έργο απόλυτα επίκαιρο σε έναν κόσμο όπως ο σύγχρονος, όπου οι εισβολές, η βία, οι απειλές, η ανασφάλεια και ο κυνισμός εξακολουθούν να παρουσιάζονται ως μια αναπόφευκτη πραγματικότητα.

Διασκευή – Πρωτότυπο κείμενο – Τραγούδια **Φοίβος Δεληβοριάς** • Σκηνοθεσία – Σύλληψη **Νίκος Καραθάνος** • Συνεργασία στη σκηνοθεσία **Άγγελος Τριανταφύλλου** • Συνεργάτης δραματουργός **Έρι Κύργια** • Σκηνικά **Εύα Μανιδάκη** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Μουσική **Φοίβος Δεληβοριάς**, **Άγγελος Τριανταφύλλου** • Τραγούδια – Στίχοι **Φοίβος Δεληβοριάς** • Φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Κίνηση **Αμαλία Μπένετ** • Σύμβουλος επί του αρχαίου κειμένου **Γιάννης Αστερής** • Βοηθοί σκηνοθέτη **Δημήτρης και Ορέστης Σταυρόπουλος** • Παίζουν **Γαλήνη Χατζηπασχάλη, Θανάσης Αλευράς, Πάνος Παπαδόπουλος, Γιάννης Κότσιφας, Ιωάννα Μαυρέα, Βάσω Καβαλιεράτου, Φοίβος Δεληβοριάς, Νίκος Καραθάνος, Άγγελος Τριανταφύλλου, Γιλμάζ Χουσμέν, Άλκης Μπακογιάννης, Κωνσταντίνος Κοντογεωργόπουλος, Κωνσταντίνος Ζωγράφος, Βασίλης Παπαδόπουλος, Γιάννης Σαμψαλάκης, Σπύρος Μπόσγας, Αντώνης Χρήστου** • Συμμετέχουν **Ανδρέας Πολυζωγόπουλος σολίστ στην τρομπέτα και άλλοι μουσικοί** • Παραγωγή **Θεατρικές Παραγωγές Τεχνηχώρος** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

*

31 Ιουλίου & 1 Αυγούστου

Εθνικό Θέατρο

Ελένη Ευθυμίου

Τρωάδες

του Ευριπίδη

Το κατεξοχήν ανθρωποκεντρικό και βαθιά αντιπολεμικό έργο του μεγάλου τραγωδού ζωντανεύει από ένα σύνολο είκοσι δύο ερμηνευτριών και ερμηνευτών –ανάμεσά τους μέλη της Ομάδας Εν Δυνάμει– κάθε ηλικίας, με και χωρίς αναπηρία, και με ζωντανή μουσική επί σκηνής. Στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, το Εθνικό Θέατρο παρουσιάζει τις *Τρωάδες* του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Ελένης Ευθυμίου, σε μια παράσταση για τη διαχρονική φρίκη του πολέμου και την απώλεια ως συλλογική μνήμη, μα – κυρίως– για το γυναικείο σώμα ως παγκόσμιο σύμβολο της ανθρώπινης τραγωδίας.

Στις *Τρωάδες* του Ευριπίδη, τα σώματα των γυναικών δεν βρίσκονταν πάντοτε υπό αιχμαλωσία. Αν και ανήκαν σε μια βαθιά πατριαρχική κοινωνία, ήταν –για τα μέτρα της εποχής– ελεύθερα: είχαν επιλογές, όνειρα και τη δυνατότητα μιας αξιοπρεπούς ζωής. Καθώς, όμως, πλησιάζει το τέλος μιας εποχής –μιας ζωής δοξασμένης και άλλοτε απλώς υποφερτής, της ίδιας της Ιστορίας τους– οι *Τρωάδες* μιλούν για τη φρίκη του πολέμου μέσα από το φίλτρο του (θηλυκού) σώματος, που δαισθάνεται πως θα αντικειμενοποιηθεί και θα απανθρωποποιηθεί.

Στο ανέβασμα της Ελένης Ευθυμίου, οι *Τρωάδες* δεν είναι μόνο τα όμορφα, υγιή κορμιά των προνομιούχων γυναικών της βασιλικής οικογένειας που αναμένουν την τελική διαλογή. Τα σώματά τους αναμειγνύονται με άλλα σώματα –ανήλικα, ανάπηρα, ηλικιωμένα– που ούτε πριν τον πόλεμο αποφάσιζαν για τον εαυτό τους και που συνήθως δεν έχουν το προνόμιο της αφήγησης. Σώματα που το σύστημα αγνοεί επιδεικτικά, που η εξουσία επιλέγει με ποιον τρόπο θα διαχειριστεί ή θα αφανίσει. Σε αυτό, άλλωστε, ο πόλεμος είναι ‘δίκαιος’: εξισώνει πάντα το πολύ με το λίγο και με το καθόλου.

Κι αν όλα αυτά τα δέρματα, οι ψυχές, τα βλέμματα, οι μήτρες, οι μνήμες μπορούν να ιδωθούν συμβολικά ως οι (από πάντα) καταπιεσμένες αυτού του κόσμου, μπορούν αυτά τα υποκείμενα να ξανακερδίσουν το δικαίωμα της επιλογής; Πώς; Κραυγάζοντας το μίσος; Θρηνώντας ή γελώντας μέσα στο χάος και το αδιέξοδο; Υπάρχει άραγε τρόπος οι ηρωίδες να επαναοικειοποιηθούν τα σώματά τους;

Μετάφραση **Γιάννης Τσαρούχης** • Διασκευή – Σκηνοθεσία **Ελένη Ευθυμίου** • Σύμβουλος δραματουργίας **Σοφία Ευτυχιάδου** • Σκηνικά **Ευαγγελία Κιρκινέ** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Μουσική **Λευτέρης Βενιάδης** • Φωτισμοί **Ζωή Μολυβδά-Φαμέλη** • Σχεδιασμός ήχου **Σοφία Καμαγιάννη** • Μουσική διδασκαλία **Μελίνα Παιονίδου** • Παίζουν (αλφαβητικά) **Γιώργος Καραμίχος Μενέλαος, Αργύρης Ξάφης Ταλθύβιος, Εύη Σαουλίδου Ανδρομάχη, Νάνσυ Σιδέρη Κασσάνδρα, Βασιλική Τρουφάκου Ελένη, Λυδία Φωτοπούλου Εκάβη** • Χορός **Μύριαμ Αρτζανίδου, Μαρία Δαχλύθρα, Ελένη Δημοπούλου, Νίκος Κυπαρίσσης, Ειρήνη Κουρούβανη, Λωξάνδρα Λούκας, Λυγερή Μητροπούλου, Θεανώ Παπαβασιλείου, Κατερίνα Παπανδρέου, Νίκη Πεταλά, Χρύσα Τουμανίδου** • Στον ρόλο του μικρού *Αστυάνακτα* ο **Μιχάλης Μήτσης**

Το **Εθνικό Θέατρο** επιχορηγείται
από το **Υπουργείο Πολιτισμού**.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Χορηγός παράστασης

ALPHA BANK

*

ΧΟΡΟΣ**ΘΕΑΤΡΟ****ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

7 & 8 Αυγούστου

Alan Lucien Øyen*Αντιγόνη*

Εμπνευσμένο από το έργο του Σοφοκλή

*Δεν παρουσιάζουμε απλώς ξανά την Αντιγόνη.
Την απογυμνώνουμε στην ουσία της.
Όχι μόνο τα λόγια, αλλά και το βάρος τους.
Όχι μόνο τη σύγκρουση, αλλά και το κόστος της.*

Alan Lucien Øyen

Μία νέα, ριζοσπαστική ερμηνεία της *Αντιγόνης*, μια παράσταση που ενώνει την ποίηση της κίνησης με την ποίηση του κειμένου και του προφορικού λόγου.

Δημιουργός της ο Άλαν Λουσιέν Όγεν, ένας από τους πιο ανήσυχους σύγχρονους χορογράφους, συγγραφείς και σκηνοθέτες της Νορβηγίας. Επί σκηνής, η καλλιτεχνική ομάδα παραστατικών τεχνών winter guests, που ο ίδιος ίδρυσε πριν από είκοσι χρόνια και αποτελείται από χορευτές, ηθοποιούς, συγγραφείς και σχεδιαστές. Μαζί τους, σημαντικοί συνεργάτες-χορευτές του Tanztheater Wuppertal της Pina Bausch, με τον Όγεν να είναι ο πρώτος χορογράφος που προσκλήθηκε να δημιουργήσει ένα νέο, ολοκληρωμένο έργο για την ομάδα μετά τον θάνατο της ιδρύτριάς της.

Όπως επισημαίνει ο ίδιος ο Όγεν, «η δική μας Αντιγόνη δεν είναι απλώς μια σκηνική παρουσίαση του κειμένου του Σοφοκλή, αλλά μια τολμηρή επανερμηνεία της διαχρονικής τραγωδίας του, μέσα από τη σωματική ποίηση του Tanztheater, σε διάλογο με τον προφορικό λόγο και τον σύγχρονο χορό».

Περισσότερο από μια αναδιήγηση, είναι μια εκ νέου ανακάλυψη των ιδεών του έργου μέσα από την κίνηση, τον λόγο και τις καταστάσεις. Η παράσταση φωτίζει τη βαθιά ανθρώπινη έκφραση, φέρνοντάς την αντιμέτωπη με τα άλυτα διλήμματα του έργου: το καθήκον, την αξιοπρέπεια, την ηθική και την πολυπλοκότητα της εξουσίας.

Σε μια εποχή όπου το λάθος χαρακτηρίζεται κακό και το σωστό απορρίπτεται ως ηθικολογία, πού βρίσκεται ο Θεός μέσα σε όλο αυτό το χάος; Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ταπεινότητα διακυβεύονται σε έναν αγώνα για τον σεβασμό των ανθρώπινων νόμων.

Μέσα από ουρλιαχτά ανέμων και κραυγές πουλιών, μέσα από απελπισμένο πένθος και βίαιη τυραννία, οι σκηνές του έργου εκσφενδονίζουν τη σημασία τους πίσω στα σύγχρονα διλήμματά μας. Απαιτητική και καθηλωτική, πολιτική χωρίς διδακτισμό και λυρική χωρίς στολίδια, η Αντιγόνη θέτει το επιτακτικό ερώτημα: τί σημαίνει να ενεργείς όταν ο νόμος και η δικαιοσύνη δεν συμβαδίζουν;

Σκηνοθεσία – Χορογραφία **Alan Lucien Øyen** • Καλλιτεχνικοί συνεργάτες **Andrew Wale, Daniel Proietto** • Ερμηνεύουν **Enoch Grubb, Douglas Letheren, Pascal Marty, Antonin Monié, Nazareth Panadero, Héléna Pikon, Julie Shanahan, Fernando Suels Mendoza, Meng-Ke Wu** • Σκηνικά **Åsmund Færavaag** • Κοστούμια **Stine Sjøgren** • Φωτισμοί **Martin Flack** • Ήχος **Gunnar Innvær, Mathias Grønsdal** • Βίντεο **Mathias Grønsdal** • Φωτογραφίες **Mats Bäcker** • Τεχνική διεύθυνση **Chris Sanders** • Διεύθυνση σκηνής **Daniel Hones** • Γκαρνταρόμπα **Anna Lena Dresia** • Παραγωγή **winter guests** • Συμπαραγωγή **Fondazione Teatro di Roma, The Norwegian Opera and Ballet, Centro Servizi Culturali Santa Chiara** • Εκτέλεση παραγωγής **Essar Gabriel** • Υπεύθυνοι παραγωγής **Ornella Salloum, Syv mil / Tora De Zwart Rørholt, Ingrid Saltvik Faanes** (για την ομάδα **winter guests**) • Με την υποστήριξη **Arts Council Norway City of Bergen** • Ευγενική παραχώρηση χώρου προβών **Pina Bausch Zentrum**

*

21 & 22 Αυγούστου

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος

Αστέριος Πελτέκης

Λυσιστράτη

του Αριστοφάνη

Η *Λυσιστράτη* δεν αποτελεί απλώς μια κωμωδία για τον πόλεμο και τον έρωτα. Επιμένει να είναι ένα βαθύτατα πολιτικό, ανθρωποκεντρικό έργο που εστιάζει στη στιγμή κατά την οποία μια κοινωνία, εξαντλημένη από τη φθορά, αναζητά επείγοντως έναν νέο τρόπο οργάνωσης.

Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος παρουσιάζει μια σύγχρονη σκηνική ανάγνωση της κωμωδίας του Αριστοφάνη, που με όχημα το γέλιο, μας απευθύνεται με γνήσια λυρική «κωμική» σοβαρότητα για την εντροπία στην οποία συχνά εκπίπτει μια κοινωνία.

Η εντροπία –ως φυσικός αλλά και φιλοσοφικός όρος– δηλώνει τη σταδιακή αποσύνθεση της τάξης, τη διάχυση της ενέργειας, την αδυναμία ενός συστήματος να «αυτορρυθμιστεί».

Στη *Λυσιστράτη*, η πόλη-κράτος βρίσκεται σε παρατεταμένη φθορά: ο πόλεμος έχει καταστεί αυτοσκοπός, η πολιτική έχει αποκοπεί από την ανθρώπινη εμπειρία και το σώμα έχει εξοριστεί από τον δημόσιο λόγο.

Η αρχετυπική μορφή/ηρωίδα δεν προτείνει μια μεταρρύθμιση, ούτε εισηγείται έναν νέο θεσμό. Η *Λυσιστράτη* εισάγει κάτι ριζικά διαφορετικό: την επανεμφάνιση του σώματος, της επιθυμίας, της φροντίδας και της συλλογικής ευθύνης ως πολιτικής πράξης. Η αποχή από τον έρωτα δεν λειτουργεί «τιμωρητικά» αλλά ως πράξη «αναστολής της εντροπίας». Ένα προσωρινό «πάγωμα» του συστήματος, ώστε να καταστεί δυνατή η επανεκκίνησή του.

Στον πυρήνα της σκηνοθετικής προσέγγισης του Αστέριου Πελτέκη βρίσκεται ακριβώς αυτή η χειρονομία, η οποία δεν επιτυγχάνεται μέσα από τη βία ή την επιβολή, αλλά μέσα από τη συνειδητή άρνηση συμμετοχής σε έναν φαύλο κύκλο. Οι γυναίκες δεν καταλαμβάνουν απλώς την Ακρόπολη, «καταλαμβάνουν» τον χρόνο, τη ροή των πραγμάτων, την ίδια τη λογική της

αναπόφευκτης καταστροφής. Η κωμωδία, εδώ, δεν λειτουργεί ως εκτόνωση, αλλά ως μηχανισμός αποκάλυψης.

Ο Αριστοφάνης μας υπενθυμίζει ότι κάθε κοινωνία που χάνει την επαφή με το «σώμα» και τη χαρά οδηγείται αναπόφευκτα στη βία, και ότι η ανασύνταξη δεν ξεκινά από «επάνω», από την εξουσία, αλλά από το συλλογικό ένστικτο επιβίωσης – από τη στιγμή που κάποιος άνθρωπος τολμά να πει: «ως εδώ».

Στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, εκεί όπου η κοινότητα συναντιέται εδώ και αιώνες για να αναμετρηθεί με τα όριά της, η δική μας *Λυσιστράτη* φιλοδοξεί να επιστρέψει όχι ως μνημείο της αρχαίας δραματουργίας και ανάμνηση μιας έκφρασης του αρχαίου κόσμου, αλλά ως ζωντανό πολιτικό γεγονός. Μια υπενθύμιση ότι, ακόμη και μέσα στη μεγαλύτερη φθορά, η επανεκκίνηση είναι δυνατή – αρκεί να τολμήσουμε να φανταστούμε αλλιώς την ύπαρξη και, κυρίως, τη συνύπαρξή μας. Σαν σε όνειρο.

Μετάφραση **Κωνσταντίνος Μπούρας** • Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία **Αστέριος Πελτέκης** • Παίζουν **Ελισάβετ Κωνσταντινίδου, Αλεξάνδρα Παλαιολόγου, Κρατερός Κατσούλης, Παναγιώτης Πετράκης, Νίκος Γεωργάκης, κ.ά.**

Το **Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος**
επιχορηγείται από το **Υπουργείο Πολιτισμού**.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

*

28 & 29 Αυγούστου

Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου

Θωμάς Μοσχόπουλος

Ίων

του Ευριπίδη

Πρόκειται για ένα από τα πιο αινιγματικά έργα του αρχαίου δράματος. Ο *Ίων* δεν είναι μια «καθαρή» τραγωδία: κινείται στο μεταίχμιο μεταξύ τραγικού και κωμικού, μύθου και ρεαλισμού, μυστικισμού και σκεπτικισμού, θέτοντας στο επίκεντρο το ζήτημα της ταυτότητας και του ανήκειν. Είναι ένα έργο που δείχνει να συνομιλεί άμεσα με τη σύγχρονη εμπειρία, σε μια εποχή όπου όλα τίθενται διαρκώς υπό αμφισβήτηση και επαναδιαπραγμάτευση.

Η δράση εκτυλίσσεται στο ιερό μαντείο του Απόλλωνα στους Δελφούς, έναν χώρο που συνιστά κατώφλι ανάμεσα στο αισθητό και το αόρατο, ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό. Εκεί μεγαλώνει ο νεαρός *Ίων*, χωρίς όνομα και επίγνωση της καταγωγής του. Πασχίζει να συγκροτήσει μέσα από σπαράγματα μια ταυτότητα, την ίδια στιγμή που οι θεατές γνωρίζουν ήδη την αλήθεια. Μέσα από αντιφάσεις, διαθλάσεις και παρερμηνείες, το θολό, σχεδόν αόρατο παρελθόν αποκρυσταλλώνεται σε ατόφιο, χειροπιαστό παρόν και μια προσδοκία νοήματος αναδύεται μέσα από το κενό.

Η παράσταση, μια παραγωγή του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου σε σκηνοθεσία του Θωμά Μοσχόπουλου, επιχειρεί να αναδείξει το παιγνιώδες και αμφίσημο πνεύμα του έργου, μετατρέποντας τη σκηνή σε έναν πολυπρισματικό χώρο αναστοχασμού όπου τα είδωλα της αλήθειας και του ψεύδους αλληλεπικαλύπτονται, αποκαλύπτουν και αποκρύπτουν, με το ερώτημα της ταυτότητας να παραμένει ανοιχτό, ρευστό και αγωνιώδες.

Σκηνοθεσία – Μετάφραση – Δραματουργική επεξεργασία **Θωμάς Μοσχόπουλος**

Η διανομή και οι συντελεστές βρίσκονται σε εξέλιξη.

Το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου
επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Για το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου

Μεγάλος Χορηγός

Χρυσός χορηγός

more.com